

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 7 Ročník XIX

3. dubna 2022

„Plačící budou potěšeni“

(Mt 5,4)

Draží bratři a sestry,
před námi jsou největší křesťanské svátky Kristova umučení a zmrtvýchvstání. To mě vede k zamyšlení nad bolestí, pláčem, zkrátka křížem, jak říkáme všemu, co nás bolí a drtí, a současně nad radostí, která také přichází nějak zvenčí, nezaslouženě, stejně jako bolest. Když trpíme, říkáme – čím jsem si to zasloužil? Ale myslíme tím – já si to přece nezasloužím! Naopak o radosti si myslíme, že si ji právem zasloužíme a neptáme se jedovatě – čím jsem si ji zasloužil? Slzy i radost jsou darem a nutnou součástí života v tomto světě, kde nic není jednoznačné, vše se prolíná, metamorfuje. Přejme si, aby se nás v hloubi duše dotkly Velikonoce, vše, co budeme slyšet v Evangelii a čeho se budeme dotýkat liturgicky a svátostně. Kristus vítězí v nás, když věříme! Pane, posilni naši víru †!

Pater Petr

O pláči

Pláč nejčastěji chápeme jako vnější projev určitého utrpení, a tedy jako něco, čemu se chceme vyhnout. Bible však nabízí mnohem pestřejší pohled na pláč, který v posledku dobře odráží určité typické rysy křesťanské interpretace světa. Nabídnou čtyři různé biblické postoje:

1) Pláč a skřípení zubů. První postoj jsem nazval „pláč a skřípení zubů“ (Mt 8,12). Tak Ježíš líčí peklo a tento postoj se nejvíce blíží našemu pohledu na tuto emoci jako na výraz utrpení. Pláč v pekle je pláčem oddělení od Boha a bližních, je pláčem beznaděje, kterou jsme si zaviniili sami svým sobectvím: vždyť do pekla Bůh nikoho nepošle, můžeme se do něj poslat jen my sami svým sobectvím a uzavřením se druhým a lásce, a to již za našeho života. Pak nám opravdu zbývá jen pláč zoufalství.

2) Blahoslavení plačící. Druhý postoj je mnohem překvapivější. Ježíš říká v Lukášových blahoslavenstvích „Blaze vám, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát.“ (Lk 6,21) Jednou z možností výkladu toho, proč by mělo být blaze těm, kteří pláčou, je ten, že lidé plačící jsou ti, kteří jsou ještě citliví na utrpení svoje a druhých,

nejsou to lidé uzavření před světem, před bolestí, nejsou to lidé emocionálně okoralí, ale jsou schopni autentického citu. Jinými slovy z Písma: nemají srdce kamenná, ale mají srdce z masa (Ez 36,26). Ostatně i Ignác z Loyoly a jiní křesťané v průběhu dějin mluví o „daru slz“, který se dostavuje v modlitbě nebo při setkání s utrpením druhých. Papež František ho v jednom svém kázání spojil s obrácením, což se nám krásně hodí do postní doby. V kázání na mexických hranicích, tváří v tvář uprchlíkům papež v roce 2016 řekl: „Prosme našeho Boha o dar obrácení, o dar slz. Prosme jej, abychom měli otevřené srdce – jako lidé v Ninive – vůči jeho výzvě, která se odráží v trpící tváři tolika mužů a žen. Již nikdy více smrt a zneužívání! Je stále čas ke změně, stále existuje cesta ven a příležitost, stále je čas prosit o Boží milosrdenství,“ a posléze, jak jsem se dočetl, na sociální síť Twitter napsal: „Slzy mohou vytvořit zlom, který je schopný nás otevřít vůči obrácení.“ Pláč by tedy měl být něčím, co je v tomto smyslu pro toho, kdo se setkal s Bohem, něčím, co přesahuje pouhý projev vlastní bolesti.

3) Boží pláč. Třetím pojmem, který bych rád zmínil je „Boží pláč“. Ano, Ježíš pláče nad smrtí Lazara (Jn 11,35) a je nám to svědectvím nejen o jeho osobnosti, ale také o Bohu. Je problematické představovat si Boha příliš antropomorfně, jako takového staršího silnějšího brášku za závojem světa a připisování emocí Bohu je prostě problematické: není to totiž ani nějaký vrtošivý stařík, či emocemi cloumaný puberták. Přesto lze říci, a říká to Joseph Ratzinger ve svém Úvodu do křesťanství, že Bůh má emoce. Podle Ratzingera Bůh není „bezcitná geometrie vesmíru, neutrální spravedlnost, která by se nenechala ovlivnit srdcem a jeho afekty a měla nade vším nadhled. Ne: On má srdce, stojí tu jako ten, kdo nás miluje, jako ten, kdo nás miluje se vši úžasností Milujícího.“

Současný americký postmoderní teolog a filozof John D. Caputo však ukazuje ještě jednu tvářnost Božího pláče. Ve své knize "Co by Ježíš dekonstruoval" si pohrává s představou, co by asi tak Ježíš dělal, kdyby přišel zpátky na zem. A jedna z jeho odpovědí je, že by plakal: plakal by nad tím, jak násilným a povrchním způsobem dnešní křesťané žijí jeho poselství.

4) Pláč, který bude utěšen. Dalším pojmem, který bych vybral je „pláč, který bude utěšen“. Mluví o tom Ježíš u Matouše: plačící budou potěšeni (Mt 5,4). A známý je též výrok z poslední knihy křesťanské Bible Zjevení apoštola Jana, ve kterém se píše: „A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ (Zj 21,3-4) Ano, náš příběh je součástí velkého příběhu, na jehož konci už nebude žádné utrpení a žádný pláč: tedy ne ve smyslu absence citu, ale ve smyslu absence bolesti a těžkostí. To nás může utěšovat i tváří v tvář válce, kde nám radikalita zla také často vhání slzy do očí. Zmiňovaný úryvek z Janova Zjevení dobře vystihla středověká mystička Juliana z Norwiche, jejíž výrok mi nedávno na Facebooku připomněl jeden z nejlepších současných českých teologů, který je, což není samozřejmost, také skutečně duchovním člověkem, docent David Vopřada. Juliana z Norwiche po jednom ze

svých vidění Boha řekla: „Všechno dobře dopadne, všechno dobře dopadne, všechno dobře dopadne.“

Jistě by se dalo pokračovat dál a mluvit třeba o slzách nad svými hříchy, nebo o jiných druzích slz, ale to už nechávám na vašem domyšlení. Jen ještě jednu poznámku závěrem: nejde zde o nějaké hysterické vytváření si emocí na sílu. Nejde zde v žádném případě o žádný duchovní striptýz, který by byl okázale dáván najevo. Nejde zde o nic k chlubení, o nic, co by mělo být nějak vidět. Nejde zde o zbožné sebedojímání. Jde o to integrovat svoje prožívání do celku našeho života, který je skryt v Bohu, ve kterém se pohybujeme, žijeme a jsme (Sk 17,28). Můžeme dnes zkoumat, zda jsme spíše skleslí, zoufalí a smutní a potřebujeme potěšit, či zda jsme plní sil, a naopak nám hrozí, že se ve své suverénnosti staneme bezcitnými a slepými vůči utrpení druhých. Obojí lze otevřít v modlitbě před Bohem, obojí lze integrovat do našeho života s Ním.

Dovolte mi zakončit dnešní komentář básní německé teoložky a básnířky Dorothy Sölle, která reflektuje zkušenost vlastního sobectví a uzavřenosti do sebe. Báseň se jmenuje „Daruj mi dar slz můj Bože, daruj mi dar řeči“:

„Odved' mě z domu lži,
omyj mě od mé výchovy,
osvobod' mě od dcery mé matky,
zdolej mé obranné valy,
zboř hrad mého myšlení,
očisti mě od mlčení,
daruj mi slova, jimiž dosáhnu k druhým,
připomeň mi slzy malé studentky v Göttingen,
jak mohu mluvit, když jsem zapomněla plakat,
zavlaž mě,
už mě neskrývej,
daruj mi dar slz můj Bože,
daruj mi dar řeči,
rozdrť mou pýchu, dej mi prostotu,
dej, ať jsem vodou, která se dá pít,
jak mohu mluvit, když mám slzy jen pro sebe,
zbav mě soukromého vlastnictví i touhy po něm,
daruj a já se to už naučím,
daruj mi dar slz, můj Bože,
daruj mi dar řeči,
daruj mi vodu života.“

*(Autor článku Tomáš Sixta je doktorand na katedře systematické teologie a filosofie
Katolické teologické fakulty UK a člen redakční rady Salve:
revue pro teologii a duchovní život)*

O radosti

Více než stokrát je Bibli slovo „radujte se“ v různých souvislostech, avšak jen jedenkrát tam nacházíme výzvu „neradujte se“: „Neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích“ (Lk10,20). A jsou to právě slova Pána Ježíše Krista! Kdybychom je vytrhli ze souvislosti – ze situace, která jim dodává pravý význam, asi by nás to zarazilo. Oč zde jde?

Uvedený výraz (neradujte se) byl vysloven ve chvíli velké radosti. Pán Ježíš tehdy po okolních městečkách vyslal své učedníky, aby tam kázali evangelium a prokazovali jeho moc. A oni se na vlastní oči přesvědčili o tom, že to, co slyšeli a viděli u Pána Ježíše, skutečně „funguje“. A když si po návratu navzájem sdělují, co se díky jejich činnosti dělo, radují se. A právě do této radosti učedníků zapadají Ježíšova slova o tom, že se radovat nemají.

Ve způsobu řeči Pána Ježíše se projevuje styl židovského vyjadřování. My jsme v češtině zvyklí na stupňování typu: dobrý, lepší a nejlepší. Matematicky orientovaní to dovedou napsat v číslech, kde nejprve stanoví, který stupeň bude nejlepší, a poté v této stupnici věci hodnotí. Příkladem může být hodnocení ve školním prospěchu, kde jednička je nejlepší známkou a pětka nejhorší.

Radost učedníků je veliká, avšak Ježíš upozorňuje, že existuje ještě větší, ba nejvyšší druh radosti. Tu vystihuje slovy: „Vaše jména jsou zapsána v nebesích.“ Co to znamená? Setkal jsem se s představou, která naznačovala, že v nebi je velká a hodně tlustá kniha, do níž se skutečně zapisují jména těch, kteří Pánu Bohu důvěřují. Setkal jsem se i s méně materialistickým pojetím, které ono zapsání jmen v nebesích chápalo jako seznam těch, kteří našli to nejvzácnější směřování života – k Pánu Bohu. Slyšeli evangelium, dali se pozvat na cestu, kterou svým životem velice konkrétně vyjádřil Pán Ježíš. Jemu cele důvěřovali a následovali ho. Anglický spisovatel John Bunyan to vyjádřil po svém: „Jdou ke zlatému městu.“ A to má smysl!

(Se svolením zpracováno podle knihy: Jaro Křivohlavý, Není radost jako radost)

Zprávy a oznámení

Svatý týden

začíná **10. 4. Květnou nedělí** – obřady začínají venku

Adorace a zpověď na Bílou sobotu

Na Bílou sobotu 16. 4. bude možno během dne (od 9,00 do 18,00 hod.) navštívit ve farním kostele Boží hrob a tiše adorat umučeného Spasitele. Prosíme zájemce, aby se zapsali na listinu, která je k dispozici ve farním kostele. Potřebujeme 18 ochotných adorátorů. Využijte ten den ke smíření s Bohem (9,00 – 11,00 hod), zpovídat se bude v sakristii!

Základní umělecká škola Jakuba Jana Ryby Rožmitál pod Třemšínem
a Společnost Jakuba Jana Ryby zvou širokou veřejnost na

KONCERT ŽÁKŮ A UČITELŮ ZUŠJJR K 207. VÝROČÍ ÚMRTÍ JAKUBA JANA RYBY

NEDĚLE 10. DUBNA 2022 OD 16.00 HOD.

kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

Vstupné dobrovolné

VÝTĚŽEK KONCERTU BUDE VĚNOVÁN NA PODPORU
 UKRAJINSKÝCH UPRCHLÍKŮ V ROŽMITÁLE.

Po skončení koncertu se uskuteční krátká vzpomínka u Rybova hrobu.

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 4. do 18. dubna 2022			
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého		
Pondělí	4. 4.		---		
Úterý	5. 4.		---		
Středa	6. 4.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>		
Čtvrtek	7. 4.			18,00 adorace, zpověď	16,30 adorace, zpověď, 17,00 mše
Pátek	8. 4.		17,00 zpověď, 17,30 křížová cesta 18,00 volná intence		
Sobota	9. 4.				
Neděle	10. 4.	Květná neděle, 8,00 křížová cesta 8,30 Za Jakuba Jana Rybu a jeho rodinu <i>Po mši svaté Farní kavárna</i> 16,00 Koncert žáků a učitelů ZUŠJJR		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.
Pondělí	11. 4.		---		
Úterý	12. 4.	18,00 Farní společenství <i>Panský dům</i>			
Středa	13. 4.		18,00 Za M. Toriškovou, M. Pevného a rodiče		
Čtvrtek	14. 4.	Zelený čtvrtek 19,00 pam. Večeře Páně, adorace-Getsemany			17,00 mše sv.
Pátek	15. 4.	Velký pátek, 14,30 křížová cesta 15,00 velkopáteční obřady		15,00 kř. cesta	15,00 kř. cesta
Sobota	16. 4.	Bílá sobota, 9,00 – 11,00 svátost smíření 9,00 – 18,00 adorace u Božího hrobu 20,00 Vigilie Za farnost			
Neděle	17. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 8,30 Za farnost		10,10 mše sv.	11,15 mše sv.